

"תערוכות תל-אביב" / הארץ / 22.1.65 / תע' יחיד / גלריה "צ'מרנסקי" / תל-אביב

ביטויים כגון "פיוט צבע" או "ציור שהוא חגיגה לעיניים", הם ביטויים מסוכנים ביותר בביקורת האמנות. במשפטים מתארים חסרים ביטויים אלה כמעט כל משמעות ממשית, ובוודאי שאין הם משפטים מנתחים. תפקידם להופיע כאמצעי סוגסטיבי מצביע, הינו, כניסיון להעברת חוויה. בתור כאלה, יופיעו ביצירת המשורר, או הסופר ויהיו תלויים במידת כישרונו ויכולתו. דא עקא, רק ביטויים כאלה יכולים להיות מתאימים לציורה של לאה ניקל.

ציורה של לאה ניקל הוא מבנה כתמי-צבעוני, ובניגוד לציור ליניארי, שהוא יחסית נוח יותר לתאור מילולי, אינו ניתן להבהרה במילים (אלא אם כן יעבור המבקר ללשון הפיוט). מרקם עשיר ביותר של משיכות מכחול, מגעי מכחול (שבחלק מהם נותרו רמוזים קליגראפיים), רגישות צבעונית רב-גונית ואפילו חריטה בקצהו החד של המכחול, מהווים אצל לאה ניקל מבנה, צורה ותוכן בעת ובעונה אחת. אפילו תערוכתה הקודמת של ציירת מחוננת זו, שהיתה תערוכה מגובשת, רגישה ומקורית כשלעצמה, נראית עתה, נוכח תערוכתה העכשווית, כהבטחה שאת הגשמתה היותר מלאה אפשר לראות רק עכשיו. דווקא ציירים יכולים ליהנות מהתערוכה במיוחד: הם יוכלו למצוא בה, מלבד ההנאה האסתטית הצרופה, גם הנאה מקצועית נוכח השימוש העשיר והרגיש באמצעים הציוריים הפשוטים ביותר, ללא כל התחכמות וללא כל "טריקים" טכניים. הציורים המוצגים בתערוכתה של לאה ניקל מקנים לציירת זאת מקום נכבד ככותל המזרח של האמנות הישראלית. ללא ספק זוהי תערוכה שחובה לראותה.